

ขนมของคุณยาย

ทุกครั้ง...ที่คุณยายรับประทานอาหารเช้าและอาหารกลางวันเสร็จ พี่อาร์พันธุ์จะพาคุณยายลุกจากโต๊ะอาหาร มานั่งพักที่เก้าอี้หวมเป็นประจำ นั่งพักสักครู่หนึ่ง จึงจะพาคุณยายไปเปลี่ยนอิริยาบถ เดินย่อยอาหารบริเวณรอบ ๆ ภูมิ

อาหารของคุณยายทุกจานจะมีช้อนกลางเสมอ เพราะหากมีอาหารเหลือ ก็สามารถตักแบ่งใส่ถุงแจก

ใคร ๆ ได้อย่างสบายใจ ข้าพเจ้ารับหน้าที่เก็บถาด
อาหารคุณยาย เก็บอาหารที่เหลือ และที่คุณยายไม่ได้
รับประทาน ใส่ถุง เพื่อแบ่งให้แม่บ้านที่มาทำความ
สะอาดบริเวณรอบนอกกุฏิ ให้คนทำสวน และยาม

หลังจากแบ่งแยกอาหารแล้วข้าพเจ้าก็นำ
อาหารนั้นไปให้แม่บ้าน คนสวน ขณะที่หิ้วถุงอาหาร
กำลังจะเดินออกนอกกุฏิ คุณยายก็ถามขึ้นว่า “ไอ้หลาน
น้อย... เราจะไปไหน” ข้าพเจ้ากราบเรียนท่านว่า “หนูจะ
เอาอาหารไปให้แม่บ้านกับคนทำสวนค่ะ” คุณยายท่าน
ยิ้ม แล้วท่านก็พูดว่า “เออ... ดีแล้วไอ้หลานน้อย เอา
ไปให้เขาเถอะ เขาจะได้ช่วยเราทำงาน บอกเขาว่ายายให้”

ครั้งนี้ถึงเวลาเย็นแดดเริ่มลมตกดีแล้ว พี่อาร์
พันธุ์จะพาคุณยายนั่งรถไปชมสถานที่ต่าง ๆ ภายในวัด
ขณะเดียวกันก็จะให้ข้าพเจ้าตระเตรียมขนมที่เก็บจาก
ถาดอาหารของคุณยายทั้งมือเช้าและมือเพล อีกทั้งหา
ขนมไปเพิ่มอีกนิดหน่อยติดรถไปด้วย ขณะนั้นพี่อาร์
พันธุ์ทำหน้าที่ขับรถให้คุณยาย ข้าพเจ้านั่งถือถุงขนม
อยู่เบาะด้านหลัง

เมื่อรถมาถึงป้อมยามหน้ากุฏิ พี่อาร์พันธุ์จอดรถ
หน้าต่างรถด้านที่คุณยายนั่งก็เปิดออก ข้าพเจ้ายื่นถุง
ขนมให้พี่อาร์พันธุ์ พี่อาร์พันธุ์ส่งขนมถุงนั้นให้คุณยาย
คุณยายยื่นขนมให้กับยามพร้อมกับพูดว่า “ทานขนม

ยายนะ” ยามลงไปนั่งคุกเข่ารับขนมจากมือของคุณยาย
พนมมือไหว้คุณยายด้วยความปลื้มปิติใจ

รถแล่นช้า ๆ มาเรื่อย ๆ จนกระทั่งมาถึงป้อม
ยามอีกป้อมหนึ่ง รถก็จอด หน้าต่างรถด้านที่คุณยาย
นั่งถูกเปิดออกอีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้ายื่นขนมให้พี่อาร์
พันธุ์ พี่อาร์พันธุ์ก็ยื่นขนมถุงนั้นให้คุณยาย คุณยาย
ยื่นขนมให้ยาม “ทานขนมยายนะ” ยามกอดถุงขนมไว้
แน่น พนมมือไหว้คุณยายด้วยความเคารพ และปิติ
ใจอีกเช่นกัน

บางครั้งเจอคนงานเก่า ๆ แก่ๆ ที่ช่วยงานวัด
มานาน คุณยายก็จะแจกขนมให้เขาไป เจอคนรู้จัก คน

คุณเคยก็แจกไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งพี่อาร์พันธุเห็นว่า
คุณยายควรจะกลับแล้ว จึงขับกลับตามเส้นทางเดิม
พอมาถึงป้อมยามหน้ากุฏิ มียามคนใหม่มาแทนคนเก่า
เพราะได้เวลาเปลี่ยนผลัด ยามวิ่งมาเปิดประตูรั้วให้
รถเข้าไป คุณยายก็ถามพี่อาร์พันธุว่า “อาร์พันธุ เรามี
ขนมให้เขาไหม”

พี่อาร์พันธุหันหน้ามาทางข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็บอก
ไปว่า “ขนมหมดแล้วค่ะ” พี่อาร์พันธุหันกลับไปกราบ
เรียนคุณยายว่า “ขนมหมดแล้วค่ะยาย” คุณยายพนม
มือขึ้น แล้วพูดกับยามคนนั้น ว่า “ขอให้คุณได้บุญกับ
ยายเยอะ ๆ นะ”

ยามลงไปนั่งดูกเข้าอยู่ข้างประตูรถของคุณยาย
ยกมือพนมก้มศีรษะลงต่ำ ไหว้คุณยายด้วยความ
เคารพยิ่งนัก ขนบของคุณยายที่ให้อามคนนี้ช่างแปลก
กว่าคนอื่น ๆ เพราะเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น แต่กลับมีค่า
มากที่สุด

ขนบของคุณยายไม่มีวันหมด

“สิ่งที่มีคุณค่าย่อมสูงค่าเสมอ แม้จะมองไม่เห็น”